

Ádám Tamás

Sétagalopp

Izzad a lakkos deszka, repedezett
padon paták nyoma, a mélyedésből
kölnivíz párolog. Húsvétkor
megbocsátóbb vagyok.

Innen néztük illatos kamaszlányok
fegyelmezett hullámsását, sárga lovak
méltósággal átítatott lépteit.
Combközépig ért a tavasz.

Kantár csak a kanyarban feszült,
virágporos lovaglósapka hullt
égő csipkebokorra. Megálmodtuk
magunknak a lüktetést, nyereg
alatt hús puhult.

Javítjuk, mi nem javítható. Körmünk
alatt műgyanta keményedik,
masszává egyszerűsödik a múlt.

Riersch Zoltán

Nem értem

Egy autó.
Egy kétes nap.

Sikoly nélküli csattanás.

Nem értem. Fojtogat...
Felébreszteném,
de megzavart tudatom gyászol,
kapuját becsukta a temetői szél.

Úgy megyek el, ahogy jöttem.
Úgy éltem, ahogy hagytak.
Már nem lenne méltó hozzám a panasz.

Poklom parazsa

Hogy egykor a sárga rög könnyű legyen,
keresem valós nyugalmam igazamban.

Hetvenhétyszer és még hétszer ellenkezem önmagammal,
várom, hátha szétszóródnak gondolataim,
Hiába...

Odakinn néha kárognak a kányák.
Békés, ádventi, havas a táj.
Az álkandallóban pattog az akác.
Fázom?

Nem júdási harminc,
egy peták az áram:
ennyiért adott el, ki barát volt.

Kesergek, bár nem látom értelmét.
Nem hamis nagyság, felelősség a művészet.

Hogy egykor a sárga rög könnyű legyen,
hittel tettem, amit tettem –
meglelem nyugalmam!

Őszi könnyek nélkül

Szememből szikra, egykor gyémánteső hullott.
Mára kiszáradt.

Százholdas szántóm belepte
a szürke homok.

Imazsámolyon térdelve megkövetem családomat.
A világot.

Őszi könnyek nélkül.

Töredékek

Boldogság. Vivaldis tavaszi szél. Kakukk.
Füstifecske röpte. Feketerigó a bodzabokorban.
A világ boldogtalan. Ma ettől kerek.

Bolond szívem, ősz fejem vágya hiába,
szerelmem hiába meleg takaró.

Gaia kerek.
A Teremtés kerek.
Szögek, szegletek, csúcsok: részei a kereknek.
Festőpaletta. Ecset.

Csodálatos világ. Chopin etűd.
Wagneri pokoltűz. Bach-prelúdium.
Van Gogh. Füllel. Boldogan. Bezárva.

Beethoven ötödik. Sors. Befejezett.

Befejetlen. Kilencedik: Örömeinek.
„Jöjj el hozzánk...”

Nem jön. Mégis tűnődök rajta.

Horváth László: Tört fal

